

«... Μὲ μιὰ φωτιά ... σὰν τριαντάφυλλο
καὶ μιὰ θάλασσα ἀνάνηρ στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ».
(Γ. Σεφέρης, Τρία κρυφὰ ποιήματα)
...«κι ἀπάνω στὴν ἀλήθεια μου πεθαίνω»...

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος,
Σεβασμιώτατοι καὶ Πανιερώτατοι ἅγιοι ἐν Χριστῷ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,
Ἐντιμότατοι Ἀρχοντες τῆς Πολιτείας,
Ἀξιότιμε καὶ πολυσέβαστε κ. Δήμαρχε τοῦ Περιστερίου,
Ἀδελφοί μου Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι,
Εὐλογημένε καὶ εὐγενικὲ πιστὲ Λαέ,

1600 χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ ὁ γόνος τῆς Καππαδοκίας ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἡ θεολογικὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἀνὰ τοὺς αἰῶνες καὶ Ἀρχιεπίσκοπος ΚΠόλεως, ἀπευθυνόμενος σὲ συνεπισκόπους του, σκιαγραφοῦσε μὲ ἔμφαση καὶ λακωνικότητα τὸ ἔργο καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου στὴν Τοπικὴ Ἐκκλησία ποὺ

τοῦ ἔλαχε νὰ διακονήσει καὶ νὰ ποιμάνει, μὲ τὰ ἐξῆς λόγια:

1. Περῶσαι ψυχὴν [Εὐαγγελικὸ κάλεσμα],
 2. ἀρπάσαι κόσμου [Ἐκκλησιακὴ πρόσληψη],
 3. δοῦναι Θεῷ [Ἐσχατολογικὴ προσφορά],
- ποὺ θὰ πεῖ μὲ ἀπλὰ λόγια: «Νὰ δώσει [ὁ Ἐπίσκοπος] φτερά σὲ κάθε ἄνθρωπο καί, μόλις θὰ μπορεῖ νὰ πετάξει αὐτὸς μὲ τὰ δικά του φτερά, νὰ τὸν ἀρπάξει ἀπὸ τὸν ἀκοινωνιακὸ κόσμο καὶ νὰ τὸν προσφέρει στὸν Θεό».

Ἡ ἀπλή καὶ λιπὴ αὐτὴ φράση, ἀλλὰ τόσο οὐσιαστικὴ καὶ περιεκτικὴ, συμπυκνώνει ὅλη τὴν «πράξη διαποίμανσης» τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐπισκόπου Της διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Αὐτὸ συνιστᾷ πυξίδα, ὁδοδείκτη καὶ προσανατολισμὸ γιὰ τὴν τρίπτυχη ἀποστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου ἀπέναντι στὸν λαὸ του, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε

ἄλλο παρὰ κάλεσμα τῶν ἀνθρώπων μὲ ἐλευθερία, πρόσληψη τῶν ἀνθρώπων μὲ ἀγάπη καὶ προσφορὰ κοινωνίας ὄλων τῶν ἀνθρώπων στὸν Τριαδικὸ Θεό.

Τὶς βαθμίδες τοῦ ἀρχιερατικοῦ Ἱεροῦ Μητροπόλεως Περιστερίου ἐπίσημα σήμερα, «ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῶν» ἀνερχόμενος καὶ μὲ ἀγωνία..., σὰν ἐκείνη τὴν γνωστὴ ἀγωνία τοῦ «φαγεῖν τὸ Πάσχα» ..., ἀναπέμπω «δόξαν τῇ ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι».

Ἰσταμαι ἐνώπιον τοῦ Λαοῦ τοῦ Περιστερίου σὲ μιὰ ἐκκίνηση σχέσης, ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας τὴν θέλει ἀγαπητικὴ, τὴν ἐννοεῖ ὡς σχέση «γάμου Νυμφίου καὶ Νύμφης», ὡς σχέση ἀμοιβαίας ἀγάπης ἀνάμεσα στὸν Ἐπίσκοπο καὶ τὴν Τοπικὴ τοῦ Ἐκκλησία. Τόσο δὲ στενὸς εἶναι ὁ δεσμὸς αὐτὸς μεταξὺ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ Λαοῦ τῆς Τοπικῆς τοῦ Ἐκκλησίας, ποὺ αὐτὸς καὶ μόνον ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο αὐτῆς τῆς σχέσης. Γύρω ἀπὸ αὐτὸν τὸν δεσμὸ τῆς πνευματικῆς πατρότητας καὶ υἱοκότητος οἰκοδομεῖται ἡ ζωὴ μας. Πιστεύω ὅτι αὐτὴ ἡ σχέση, ἐμφορούμενη ἀπὸ πνεῦμα ἀμοιβαιότητος, θὰ ἀποτελέσει τὴν ἀπαρχὴ παντὸς ἔργου ἀγαθοῦ καὶ τὸ μυστικὸ κάθε ἐπιτυχίας. Ἡ σχέση αὐτὴ θὰ ἐπιτρέψει ἀκόμη καὶ τὴν ἀλήθεια νὰ ποῦμε καὶ τὸν ἔλεγχον νὰ ποιήσουμε: τὴν ἀκρίβεια νὰ κρατήσουμε καὶ τὴν ἐπιείκεια νὰ προσφέρουμε: τὴν πίστη νὰ τηρήσουμε καὶ τὴν ἀγάπη νὰ αὐξήσουμε. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὄντολογικὴ σχέση εὐχομαι καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἀναπτύξουμε.

Ἡ Ἐκκλησία, καὶ πολὺ περισσότερο ἡ Τοπικὴ Ἐκκλησία, δὲν εἶναι ὑπόθεση ἐνὸς μόνον ἀνθρώπου, τοῦ ἐπισκόπου τῆς, ἀλλὰ εἶναι ὑπόθεση ἐνὸς λαοῦ, εἶναι ὑπόθεση ὅλου τοῦ λαοῦ, κλήρου καὶ λαοῦ!...

Γνωρίζω ἤδη καλὰ, καὶ εἶναι αὐτὸ σὲ ὅλους γνωστὸ, ὅτι ἐσεῖς, ὁ λαὸς τοῦ Περιστερίου, εἴσθε λαὸς πρῶτα ἀπ' ὅλα εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος. Εἴσθε λαὸς φιλεργος καὶ πρωτοποριακὸς σὲ κάθε κοινωνικὴ πρωτοβουλία. Εἴσθε οἱ Περιστεριεῖς σὲ ὅλους γνωστοὶ καὶ ἀξιέπαινοι γιὰ τὴν κοινωνικότητά σας καὶ τὴν μεγαλοψυχία σας, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ Γένους μας, ἰδιαίτερα δὲ μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν

ξεριζωμὸ τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὄχι μόνον δὲν καμφθήκατε μὲ τὶς ἀντιξοότητες καὶ τὶς δυσκολίες, ἀλλὰ σταθήκατε δημιουργικὰ ὄρθιοι 100 χρόνια τώρα, ὡς ἄξιος μεγαλομάρτυς Ἑλληνικὸς λαός. Γνωρίζω ἀκόμη πόσο ἔχετε δοκιμασθεῖ στὴν πορεία σας αὐτὴ μέσα σὲ πάμπολλες θεομηνίες καὶ δοκιμασίες, καὶ πόσο ἀνώτεροι ἐξέρχασθε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς δοκιμασίες.

Γνωρίζοντάς σας ἤδη, θὰ ἤθελα στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ πῶ καὶ ἐγὼ κάτι σύντομο γιὰ ἐμένα, ἀπλῶς γιὰ νὰ γνωρίζετε τὴν δική μου διαδρομὴ μέχρι ἐδῶ καὶ νὰ ἀντιληφθεῖτε, μέσα ἀπὸ φυλαγμένες μνημεις, γιατί τὰ μυστικὰ βήματά μου ἀκολουθοῦν ἀθόρυβα τὰ δικά σας. Κατάγομαι ἀπὸ ἓνα ἄσημο γεωργο-κτηνοτροφικὸ ὄρεσίβιο χωριὸ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας μὲ 50 στίπια καὶ ἓνα καμπαναριό. Οἱ καταγωγικὲς μου ρίζες προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἡπειρο, τὴν ἱστορικὴ Μοσχόπολη καὶ τὴν Φούρκα τῆς Κόνιτσας, γεννήθηκα ὁμως στὴν Μακεδονία, στὸ χωριὸ Νάματα τῆς Ἐπαρχίας Βοίου, τοῦ Δήμου Ἀσκίου τοῦ Ν. Κοζάνης ἀπὸ πατέρα, καί, ἀπὸ μητέρα, ἀρύομαι ἐπιπλέον τὴν καταγωγή ἀπὸ τὸ διπλανὸ καὶ ἀδελφὸ ὄρεσίβιο χωριὸ Βλάστη τῆς προσφυγικῆς Πτολεμαΐδας, (στὴν ὁποία Πτολεμαΐδα συναναστράφηκα μὲ πονεμένο κόσμον ἀπὸ τὸν Πόντο καὶ τὴν Μικρὰ Ἀσία), καὶ τὸν Θεσσαλικὸ Τύρναβο τῆς Λάρισας. Βρέθηκα νὰ σπουδάζω στὴν Θεσσαλονίκη καὶ χειροτονήθηκα κληρικὸς στὴν ἑτέρα προσφυγικὴ πόλη τῆς Μακεδονίας, τὸ Κιλκίς. Μετὰ ἀπὸ ἓναν περίπλου σπουδῶν καὶ ἱερατικῆς διακονίας στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ στὶς Βαλτικὲς Χῶρες, ἐντάχθηκα στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Καὶ ἔτσι, τὸ 2008 βρέθηκα στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ..., τότε ἦταν ποὺ ὁ Μακαριώτατος μὲ ἀγκάλιασε πατρικά, καί, ἐνῶ μὲ γνώριζε ἐλάχιστα, μὲ περιέβαλε μὲ ἓνα κύμα καθολικῆς ἐμπιστοσύνης – ποὺ μὲ ὠθεῖ νὰ τοῦ πῶ ἓνα υἱικὸ εὐχαριστῶ καὶ ἀπὸ ἐτοῦτο ἐδῶ τὸ βῆμα – καὶ μὲ τὴν ἀγάπη του, ἐντάσσοντάς με στὴν δύναμη τῶν κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἡ ἀπρόσπονη συνεργασία μας ἔδωσε τὸ ἔναυσμα τῆς πρόταξής του νὰ ἐκλεγῶ ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸ Συνοδικὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία μὲ ἐξέλεξε ἐπίσης μὲ ἀγάπη Μητροπολίτη Περιστερίου. Θέλω ὅλοι σας νὰ γνωρίζετε ὅτι στὸ Περιστερί, αὐτὸ τὸ ἐλκτικὸ ἄγνωστο μέχρι αὐτὴν τὴν στιγμὴ γιὰ μένα, ἔρχομαι ἀπρόσπονητα, μὲ πανσέληνες προσδοκίες, γιὰ νὰ ὑπηρετήσω ἓναν λαό, ὁ ὁποῖος ἀξίζει ἀπύθμενα τὴν ἀγάπη καὶ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ μεταφέρω τὸ μήνυμα ὅτι «τοῦτό ἐστι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ἡμῶν».

Ἀναλαμβάνω τὴν ποιμαντικὴ εὐθύνη τῆς Μητροπόλεως τοῦ Περιστερίου σὲ μιὰ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας καλεῖται νὰ ἀντιμετωπίσει καινὲς προκλήσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ ὀλοένα ἐξελισσόμενες ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις μέσα στὸν μεταβαλλόμενο κόσμον καὶ ἀπὸ τὰ νέα δεδομένα τῆς ἐποχῆς τῆς Μετανεωτερικότητας, ποὺ προχωρᾷ ἀναπτυσσόμενη πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως. Θὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι μαζί ἐνωμένοι, χέρι μὲ χέρι, παραμένοντας καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος σὲ αὐτὸ ποὺ ἦταν προσφιλὲς στὸν Χριστὸ μας: νὰ εἶμαι διάκονος ὄλων σας. Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι γιὰ νὰ διακονεῖ, ὄχι γιὰ νὰ τὸν διακονοῦν. «Οὐκ ἔρχομαι διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι». Ὡς διάκονος, ἀντιλαμβάνομαι πολὺ καλὰ τί σημαίνει ὁ Ἐπίσκοπος νὰ εἶναι πατέρας καὶ ἀδελφός, καὶ ὄχι δεσπότης καὶ ἐξουσιαστής. Πιστεύω δὲ ἀκράδαντα ὅτι καμμία ἐπιτυχία στὴν διαποίμανση τοῦ λαοῦ δὲν εἶναι ἐφικτὴ χωρὶς τὸ μοναδικὸ μέσο καὶ ἐφόδιο, τὸ ὁποῖο λέγεται ἀγάπη τοῦ Ποιμένα πρὸς τὸ Ποίμνιό του. Καὶ αὐτῆς τῆς ποιμαντικῆς ἀγάπης μου στόχος εἶναι ἡ κατὰ Χριστὸν αὐξηση καὶ ἡ σὲ ὅλα προκοπὴ πάντων. Ἐξ ἄλλου,

«ἡγεμονίς ἐστι τῶν ἀρετῶν τὸ πάντας εὐεργετεῖν». Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ πιστότητα πρὸς τὴν μακροχρόνια ἱστορία καὶ τὶς παραδόσεις μας, τῶν ὁποίων θὰ εἶμαι συνεχιστὴς καὶ πιστὸς διάκονος.

Ἐτοῦτη τὴν ἰδιαίτερη στιγμὴ κάνω μόνον μνεῖα τῶν ἀειμνήστων προκατόχων μου, Ἀλεξάνδρου, Χρυσοστόμου καὶ Κλήμεντος. Τοὺς διαδέχομαι μὲ ἐπίγνωση τοῦ ἔργου τους, τοῦ ὁποίου καλοῦμαι νὰ γίνω συνεχιστὴς καὶ ταυτόχρονα κρικός, δικὴν σκυταλοδρομία, τῆς ἐνιαίας Ἐκκλησιακῆς ἀλυσίδας, τὴν ὁποία καλούμεθα ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας συνοδικὰ νὰ παραδώσουμε ἀδιάσπαστη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ στὴν Βασιλεία Του. Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου τους εἶναι καὶ ἀπαρχὴ τοῦ δικοῦ μας ἔργου. Καὶ αὐτὴν τὴν σκυτάλη μεταβίβασης σήμερα τὴν παραλαμβάνω ἀπὸ τὸν Τοπιοτηρητὴ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ τοῦ Περιστερίου Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροῦπόλεως καὶ ἀγαπητὸ σὲ μένα κ. Ἀθηναγόρα, τὸν ὁποῖο θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους ὄλων μας γιὰ τὴν διακονία του σὲ ἓναν ὄρφανὸ κληρο, στὸν ὁποῖο στάθηκε πατέρας καὶ ἀδελφός, καὶ στὸ σωτηριολογικὸ ἔργο τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ γιὰ τὴν πρόφρονον καὶ φιλάδελφο προσλαλία του. Κατὰ δὲ τὴν εὐσημο ἐτοῦτη ἡμέρα τῆς Ἐνθρονίσεώς μου, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι θὰ συνεχίσω τὸ μέχρι τοῦδε ἔργο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἐστιάζοντας τὴν προσοχή μου σὲ αὐτὰ τὰ πεδία ποὺ εἶναι ὑψίστης προτεραιότητος σὲ σχέση μὲ ὅ, τι ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸν ἄνθρωπον καὶ μὲ τὴν διπλὴ ἐνότητα τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καὶ τῆς Τοπικῆς μας κοινωνίας τοῦ Περιστερίου. Στὴν δική μας ἱστορία, τὰ μεγάλα ἔργα ἔγιναν ταυτόχρονα μὲ ἐνότητα καὶ συνεργασία. Αὐτὸ ἐνστερνίζομαι καὶ αὐτὸ ὁραματίζομαι. Ἡ πρόσφατη πανδημία λίγο μᾶς σκόρπισε... Καὶ γι' αὐτὸ, τὸ χάσμα ποὺ προκάλεσε αὐτὴ, ἐλάτε νὰ τὸ γεμίσομε μὲ ἐνότητα τῆς κοινωνίας τῶν προσώπων!...

Στὴν προοπτικὴ αὐτὴ, συστρατεύομαι μὲ τοὺς συλλειτουργοὺς μου συγκυρηναίους, Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου, ἔχοντας πολλὴ ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀδελφούς μου Κληρικούς, ποὺ ὁ Θεὸς μοῦ ἐνεπιστεύθη νὰ ἔχω. Ἐκτιμῶ τὸν ζῆλον ὄλων ἀνεξαιρέτως. Γνωρίζω τὰ προβλήματα. Θεωρῶ ὁμως βέβαιη καὶ δεδομένη τὴν πρόθυμη καὶ ἀμέριστη συμπαράσταση ὄλων, γιὰ πληρέστερη κοινὴ διακονία τοῦ λαοῦ τῆς Μητροπόλεώς μας καί, κοινωνικά, τῆς Τοπικῆς μας κοινωνίας τοῦ Περιστερίου. Ὁ Χριστός, πατέρες καὶ ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ προσφιλεῖς συναντιλήπτορες, διασταυρώνει ἐγχερῶν ἀπὸ σήμερα τοὺς δρόμους μας σὲ μιὰ πορεία διακονίας στὸ ἐξῆς κοινὴ καὶ ἀδιαχώριστη. Τὸ αἷμά μου εἰδικὰ γιὰ ἐσᾶς, συνοδοιπόροι μου, θὰ εἶναι χριστὸς· «Θεὲ καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ὧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἐν». Τὸ ὄραμα αὐτὸ θὰ διατρέχει στὸ ἐξῆς τὴν συνεργασία μας καὶ τὴν κοινὴ μας πορεία διακονίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ ἀναφωνήσω καὶ ἐγὼ μιὰ ἐσχατολογικὴ ἡμέρα· «Κύριε, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὐς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο. [...] Ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν λόγον σου»... Σὲ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ σᾶς καλῶ ἐν σώματι νὰ πορευθοῦμε ἀντάμα!...,

για να είναι ο κληρικός της Εκκλησίας μας ο πιστός υπηρέτης, ο γλυκός παρηγορητής και ο φωτεινός οδηγός του λαού του Θεού.

Εντιμότατοι Άρχοντες της Πολιτείας και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης του Δήμου Περιστερίου, σας εύχαριστώ όλους ανεξαιρέτως για την θερμή υποδοχή που μου έπιφυλάξατε. Φανερώνει την θερμή της καρδιάς σας και την εκτίμησή σας για την Μάνα

Εκκλησία. Γνωρίζουμε ότι οι ρόλοι μας είναι σαφώς διακριτοί, αλλά ταυτόχρονα είναι και κοινοί στην ύψιστη διακονία του λαού και τόπου, όπου αυτός κείται. Στο πρόσωπό μου θα συναντήσετε αυτόν που πιστεύει στον διάλογο, ως τής ανεξαιρέτης και απάραλλεπτης μεσόδμης τής αλήθειας, έναν διάλογο βασισμένο στην χαλκηδόνια διαλεκτική σχέση ελευθερίας και αγάπης. Σας απλώνω το χέρι..., όχι μόνον για να σας μεταφέρω την εύλογία του Θεού, αλλά και για να σας δηλώσω πλήρη διάθεση συνεργασίας, στην προοπτική του να διακονήσουμε αντάμα ό,τι πολυτιμότερο υπάρχει επάνω στην γη, την κορωνίδα της Δημιουργίας, τον άνθρωπο, που πρώτος ο Θεός τον αγάπησε και προσέφερε επάνω στον Σταυρό το αίμα Του για την πρόσληψη και σωτηρία του.

Σεβασμιώτατοι άγιοι Αρχιερείς, δεχθείτε την εύγνωμοσύνη μου και τις εύχαριστίες μου για την παρουσία σας εδώ και την συμπροσευχή σας. Ίδιαιτέρως δε εύχαριστώ τα μέλη της Ίεραρχίας τής Αγιοτάτης Εκκλησίας τής Ελλάδος για την άμεριστη εμπιστοσύνη στο πρόσωπό μου. Εύχηθείτε στον Κύριο να με αναδείξει αντάξιο των προσδοκιών σας επ' αγαθῶ του λογικού μου Ποιμνίου.

Μακαριώτατε, με την φωνή Σας και με την έκπεφρασμένη, ως ο οικείος

ἐπίσκοπός μου, πρότασή Σας για την ἐκλογή και την χειροτονία μου, με την προτροπή σας, που λέγει: «ὑπάγε σήμερον ἐργάζου ἐν τῷ Ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου», Σας ἀπαντῶ με την χάρη τοῦ Θεοῦ ὅτι «τὸ ἔργον, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω, ἤρχισα». Προσβλέπω στίς προσευχές Σας και στήν οὐσιαστική Σας συμπράσταση. Κείμενος στο Λεκανοπέδιο τής Αττικής, θα παραμένω ἐκ τοῦ σύνεγγυς συνοδοιπορῶν σέ Ἐσᾶς και στήν Ἱερά Σύνοδο τής Εκκλησίας μας, δηλώνοντας ὀλοκληρωτική ἀφιέρωση στήν ποιμαντική διακονία τοῦ Ποιμνίου μου, τὸν ἐκλεκτὸ και εὐγενῆ λαὸ τοῦ Περιστερίου, διότι τοιοῦτός μοι ἐκκληρώθη Κληρικός ἱερός. Για δὲ τὴν ἐμπειστημένη σέ ἐμένα Μητρόπολη θὰ ἐργασθῶ να ἀποβῆ αὐτὴ ἀληθινή, σιωπηρὴ και ἀποδοτικὴ κυψέλη φιλανθρωπίας, κοινωνικῆς ἐνεργητικότητας και κάθε ἄλλου γόνιμου ἔργου ἐνόητας και συνοχῆς τής κοινωνίας.

Εὐλογημένοι να εἴσθε ἀπὸ τὸν Κύριο πάντες οἱ παρόντες και οἱ ἐκ τοῦ μακρὰν προσευχόμενοι για τὴν ἀναδυόμενη ἐπισκοπική μου πορεία. Ὅσοι δὲ εἴχατε τὴν καλωσύνη να μετακινηθεῖτε και να με στηρίζετε ἐτούτῃ τὴν ἰδιαίτερη ὥρα, κατὰ σάρκα συγγενεῖς, ἀδελφία και φίλοι, ὅλοι ἀγαπητοί, δεχθείτε τὴν βαθεῖά μου ἀγάπη και εὐχαριστία. Με βαθύτατη συγκίνηση ἀναμνησκομαι τὸν ἀείμνηστο πατέρα μου, τὴν ἀγαλλομένη μνήμη τοῦ ὁποῖου εὐγνωμονῶ, ὡς και τὴν προσφιλή μητέρα μου, για ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκοπίασαν.

Και τώρα ὁ λόγος διευρυμένος ἀπευθύνεται «εἰς τὸ κοινόν», ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀποκαλεῖ μία Τοπικὴ Σύνοδος τής Εκκλησίας τὸ πλήρωμα τής Τοπικῆς κοινωνίας, πρὸς ἐσᾶς ὅλους, τὸν λαὸ τὸν ἅπαντα, που ὁ Θεός τόσο ἀγάπησε και ἀγαπᾷ. Σὲ αὐτὸ τὸ κοινὸ μας ξεκίνημα, ἴσταμαι ἐνώπιόν σας, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, που κείται σὲ ἐτούτον τὸν εὐλογημένο και ποτισμένο με ἰδρώτα τόπο τοῦ Περιστερίου, και θέλω ἀπὸ τὰ μύχια τής καρδιάς μου να σας ζητήσω μία μοναδικὴ και ἀκριβὴ χάρη. Να ζητήσω ὅ,τι πιὸ ἀκριβὸ ἔχετε!... Και ποῖο εἶναι αὐτό; Ὅχι τὸ ἀκριβότερο με τὰ μέτρα «τοῦ κόσμου τούτου», σπῖτια, αὐτοκίνητα, κινητὴ και ἀκίνητη περιουσία. Τίποτε ἀπὸ αὐτά! Ἐγὼ ζητῶ κάτι ἀκόμη πιὸ ἀκριβὸ και πολυτίμο, κάτι ἀποκλειστικὸ και μοναδικό: «Οὐ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλ' ὑμᾶς» δὲν ζητῶ τὰ πράγματά σας, ἀλλὰ ἐσᾶς! Θέλω να μου δώσετε τὴν καρδιά σας, να τὴν

προσφέρω στὸν Θεό!... Γι' αὐτὸν τὸν μοναδικὸ λόγο ἦρθα ἐδῶ, γι' αὐτὸν τὸν λόγο με ἔθεσε ἡ Εκκλησία ἐδῶ ποιμένα σας, για να συλλέξω ἐλεύθερα και ἀβίαστα τὶς καρδιές ὄλων σας σὲ μία ἐνόητα και σὲ μία κοινότητα καρδιάς, και να προσφερθεῖ αὐτὴ στὸν Τριαδικὸ Θεὸ μας, γενόμενη μία Ποίμνη, ἕνα Ἐκκλησιακὸ Σῶμα ἀδιάσπαστο και ἀχώριστο, ἕνα Σῶμα Χριστοῦ. Και θέλω να γνωρίζετε μιὰ για πάντα ὅτι ὁ ἐπίσκοπός σας εἶναι μιὰ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ για ΟΛΟΥΣ ΣΑΣ, ὅπως εἶναι ἡ μάνα κλωσσαριά, που ἔχει και κίτρινα, και κόκκινα, και μαῦρα, και ἄσπρα κλωσσόπουλα κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες τής...

Ἐπὶ τὴν ὑπάρξια τής ποιότητας που ἀποτελοῦν προϋπόθεση, για να ἀνοίξει κάποιος ἕναν δρόμο. Τὸ «να μου δώσετε τὴν καρδιά σας να τὴν προσφέρω στὸν Θεό» εἶναι τὸ μόνον που ἀποτελεῖ για μένα και για ἐμᾶς προϋπόθεση, για να βαδίσουμε μαζί τὸν ἴδιο δρόμο «συν-οδικά», καρδιακὰ και ἀγαπητικά. Και αὐτὸ γιατί ὁ

τρόπος ὑπαρξης τοῦ Θεοῦ εἶναι βαθιὰ ἐρωτικός, εἶναι ἀγαπητικὴ κοινωνία Προσώπων, ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τὸν ἄνθρωπο, που θέλει να κατακτηθεῖ και ὄχι να κατακτήσει, θέλει να διακονήσει και ὄχι να ἐξουσιάσει. Θέλει να μᾶς σώσει, ὄχι για να ἀγαπηθεῖ, ἀλλὰ γιατί μᾶς ἀγαπᾷ... Μονάχα ἕνα γεγονός, ἴσως, τὸν πληγώνει..., που χρειάστηκε ἕνας Σταυρός, για να δοῦνε οἱ ἄνθρωποι τὴν χωρὶς ὄρια ἀγάπη Του. Γι' αὐτὸ συμφωνῶ με ἐκεῖνον τὸν σοφὸ (Balthasar) που εἶπε ὅτι «οἱ ἐρωτευμένοι εἶναι οἱ πλέον κατάλληλοι να μιλήσουν για τὸν Θεό»... Αὐτὸ ἐννοοῦσε και ὁ σημερινὸς ἐορτάζων ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, αὐτὸς που πρόσφερε ἀγαπητικὰ τὴν καρδιά του στὸν Θεό, ὅταν ἔλεγε κάτι που συνιστᾷ τὴν προοπτικὴ τής θέωσης: «Ἐγὼ δὲν θέλω ὁ θάνατος να καθορίσει τὴν σχέση μου με τὸν Θεό· θέλω ἄμεση κοινωνία με τὸν Θεὸ ἐδῶ και τώρα!... Αὐτὴν τὴν κοινωνία τὴν πέτυχε ὁ ἅγιος Γρηγόριος, προσφέροντας ὁ ἴδιος τὴν καρδιά του στὸν Θεό... «Τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς και ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, ἵνα δῶῃ ὑμῖν κατὰ τὸν πλοῦτον τής δόξης αὐτοῦ δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον, κατοικήσαι τὸν Χριστὸν διὰ τής πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι και τεθεμελιωμένοι, ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις τί τὸ πλάτος και μήκος και βάθος και ὕψος, γνωναίτε τὴν ὑπερβάλλουσαν τής γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πληρωθῆτε εἰς πᾶν πλήρωμα τοῦ Θεοῦ».

Ἄφηση για τὸ τέλος ἕνα ἐγερτήριο κάλεσμα· ἕνα ἐγερτήριο σάλπισμα για τὸν Περιστερί, για τὴν Ελλάδα και τὸν κόσμο ὀλόκληρο, ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ, παραλλάσσοντάς το λίγο ἐδῶ, ἕνας ποιητὴς μας, ὁ Ἄγγελος Σικελιανός: Ἐμπρός· βοηθᾶτε να σηκώσουμε τὸν Ἥλιο πάνω ἀπὸ τὸν Περιστερί· Ὀμπρός· βοηθᾶτε να σηκώσουμε τὸν Ἥλιο πάνω ἀπ' τὴν Ελλάδα· Ὀμπρός, βοηθᾶτε να σηκώσουμε τὸν Ἥλιο πάνω ἀπὸ τὶς γειτονιές τοῦ κόσμου!... Τὸν Ἥλιο τής Δικαιοσύνης... τῶν Χριστουγέννων και τής Βασιλείας, καθώς τὸ μικρὸ φύραμα «ὄλον τὸ φύραμα ζυμοῖ», για να εἴμαστε, ὅπως ἀπευθύνει κάλεσμα ὁ Ἀπόστολος και Ἰδρυτὴς τής Εκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν Παῦλος, «τὸ νέον φύραμα»..., σὲ μιὰ ἐποχὴ Μετανεωτερικότητας και ἐνὸς ἀναδυόμενου ἀποχριστιανισμοῦ... Ὀμπρός, λοιπόν, οἱ δημιουργοί! Τὴν ἀχθοφόρα ὀρμὴ Σας στυλῶστε με κεφάλια και με πόδια, μὴ βουλιάξει ὁ Ἥλιος!...

Θὰ ἔλεγα με ἄλλα λόγια, ἀδελφία μου πεφιλημένα και για πάντα ἀγαπημένα, να σώσουμε τὸν Θεὸ ἐπὶ γῆς· και ὅταν σώσουμε τὸν Θεό, τότε και Ἐκεῖνος θὰ μᾶς σώσει!..., διότι «χωρὶς αὐτοῦ» τίποτε δὲν μπορεῖ να γίνεῖ...

Τέλος, ἀπευθύνω πρὸς ὅλους Σας ἕνα μύχιο, τόσο καρδιακὸ ὅσο και ἀδελφικὸ αἶτημα ἀγάπης και Σας ζητῶ να παρακολουθεῖτε και να συντροφεύετε με τὴν προσευχή Σας τὴν πορεία μου και τὴν ἐπισκοπική μου διακονία με τέσσερις μόνον λέξεις: «Χριστέ, βοήθει Ἐπισκόπῳ Γρηγορίῳ».

Μακαριώτατε, εὐχηθείτε για ἐμᾶς ἐδῶ στο Περιστερί· «Ἐαυτοὺς και ἀλλήλους και πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Γένοιτο.

**ΕΠΙΒΑΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ
κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗ 14/11/2021**